

— Не! — казаха едновременно дветѣ момичета.

— Днесъ узнахъ, че пилигримитѣ, които минаха презъ Търновъ, разнесли новината, че кралятъ хвърлилъ жена си въ тъмница. Бедната Ингебургъ! Надали нѣкоя съпруга на свѣта си е изпатила толкова много, колкото тази нещастна датска принцеса . . .

— Какво се е случило съ нея? — попита съ горещо любопитство Белослава.

Латинецътъ започна да говори на български. За четири години, откакъ бѣ падналъ въ пленъ у българитѣ при Адриановградъ, той бѣ научилъ горе-долу да се обяснява на мъчния и страненъ за него тугински езикъ.

— Следъ като се помина първата му съпруга Изабелъ, която бѣ сестра на фландърскитѣ графове, кралятъ поиска за жена сестрата на датския кралъ Кнудъ, хубавата и скромна Ингебургъ. Доколкото си я спомнямъ, тогава тя бѣше съвсемъ младо момиче. Донесе и много голѣма зестра. Това бѣ преди близо 16 години. Помня тържествата на сватбата, сякашъ съ били вчера. Азъ бѣхъ вече около десетъ годишно момче . . .

— И ти ли си билъ на сватбата на фрушкия кралъ? — възкликна изненадана Белослава.

Момъкътъ се смути. Почна да мига бързо. Тѣсно се изчерви.

— Азъ бѣхъ тамъ пакъ на една отъ кралскитѣ сродници . . . Затова присѣтствувахъ на сватбения обредъ въ църквата, а после и на коронясването . . . Трѣбваше да нося шлейфа на моята дама: херцогиня дьо Шартъръ.

— А тя какъ бѣше облѣчена? — попита жадно Белослава.

— Тогава се обличаха още по старата носия. Мадамъ херцогинята имаше дълга руба отъ шумяща лилава коприна, пристегната въ кръста съ широкъ, сѣрменъ поясъ, който се премѣта надъ лѣвото бедро. Сжщото коланче, само че много по-тѣсно, обвиваше два пѣти врата ѝ. Бѣше обута съ високи обуца отъ жълта кожа, съ дълги островръхни носове и ахатови пулове. Ала отъ хубавитѣ обуца се виждаше едва края на носовѣтъ. Само когато се качваше и